

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἐτησίᾳ . . . 5ρ. 8,—

Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10,—

Ἐξαμήνιος . . . 4,50

Ἐξαμήνιος > > 5,50

Τριμήνιος . . . 2,50

Τριμήνιος > > 3,—

Ἄι συνδρομαὶ ἄρχονται τῆν 1ην ἐκάστου μηνός.

ἘΚΑΙΔΕΥΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδραίων ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 15ος

Ἐν Ἀθήναις, 2 Φεβρουαρίου 1908

Ἔτος 30ον.—Ἀριθ. 10

ΑΠΟ τοῦ προσεχέος Ἀπριλίου, ἡ «Διάπλασις τῶν Παιδῶν» ἀνευ οὐδεμιᾶς ἀδείξεως τῆς συνδρομῆς, θὰ ἐκδίδεται πολυτελῶς ἐπὶ χάριτος πρώτης ποιότητος ἐπιλιθωμένου (γυλασέ), μὲ χρωματιστὰς εἰκόντας καὶ μὲ ὄραλον ἐξώφυλλον, ὥστε νὰ μιλῶνται καὶ ἐξωτερικῶς πρὸς τὰ σθραυαϊκὰ περιοδικὰ,

ΕΑΝ ΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΤΗΣ ΔΙΠΛΑΣΙΑΣΘΟΥΝ ἢ ἈΥΞΗΘΟΥΝ ΕΠΑΡΚΩΣ

(τοῦλάχιστον κατὰ τὰ δύο τρίτα,) διὰ τοῦ Ἐδικοῦ Ἑσπαθώματος, μέχρι τῆς 15 Μαρτίου. Πρὸς τοῦτο παρακαλεῖται ἕκαστος τῶν ἤδη ἐγγεγραμμένων συνδρομητῶν, νὰ ἐγγράψῃ, καταβάλλων πᾶσαν τὴν δυνατὴν προσπάθειαν, τοῦλάχιστον ἄλλον ἓνα συνδρομητὴν, μέχρι τῆς 15 Μαρτίου τὸ βραδύτερον.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΕΓΧΛΗΜΑ

(ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΓΥΠΟΥ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

—Κ' ἐγὼ θὰ εἶμαι ἐδῶ τὴν ὄρα πρὸς σᾶς εἶπα, ἀπήντησεν ὁ Μπρόξ.

Ἀπελεύθησαν τότε οἱ ἴπποι, ἡ δὲ ἄμαξα, ἡ ἀναποδογυρισμένη, ἐγκατελείφθη. Ἄλλ' ἦτο πιθανὸν διὰ τὴν νύκτα ἐκείνην, οὔτε ἄμαξα οὔτε κάρρον θὰ διήρχετο ἀπὸ ἐκεῖ.

Ἀφοῦ ἐσφιγξε τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του, ὁ Πῆς, σύρων τὸν πληγωμένον του πίδα, διηθύνθη πρὸς τὴν συστάδα τῶν δένδρων, ὅπουθεν ἀνεδίδετο τὸ φῶς.

Ἐπειδὴ ὁ τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος ἐβάδιζε μὲ δυσκολίαν, ὁ ἄγνωστος ταξιδιωτὴς ὑπεχρεώθη νὰ τῷ προσφέρῃ ὡς στήριγμα τὸν βραχίονά του. Ὁ Πῆς ἐδέχθη εὐχαριστήσας τὸν σύντροφόν του, ὁ ὁποῖός, μολαταῦτα, ἦτο πολὺ κοινωτικώτερος ἀφ' ὅσον ἠδύνατό τις νὰ συμπεράνῃ ἐκ τῆς συμπεριφορᾶς του κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ταξιδίου.

Διήνυσαν τὸ μικρὸν διάστημα ἀνευ ἀπεικταίου, ἀκολουθήσαντες τὸν ἐξοχικὸν δρόμον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἠγείρετο τὸ κανδοχεῖον.

Ἀνηρτημένος εἰς τὴν θύραν τῆς εἰσόδου, ἔλαμπεν ὁ φανός, φέρων λάμπαν πέτρελαιου. Εἰς τὴν γωνίαν τοῦ τοίχου ἄρθουτο μακρὸν κοντάρι, σκοπὸς τοῦ ὁποίου ἦτο νὰ προσελκύῃ τὰ βλέμματα τῶν διαβατῶν τὴν ἡμέραν. Ἀπὸ τὰς χαραμάδας τῶν παραθυροφύλλων ἐφεγγαν

τὰ ἐσωτερικὰ φῶτα καὶ ἀνεδίδοντο ἐπίσης ἤχοι πατηρίων καὶ συνομιλιῶν. Ἐπιγραφὴ χονδροειδῶς ζωγραφισμένη ἐξετείνετο ἄνωθεν τῆς θύρας, καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ φανοῦ ἠδύνατό τις νὰ ἀναγνώσῃ τὰς λέξεις ταύτας: **Καπηλεῖον τοῦ Σπασμένου Σταυροῦ.**

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Τὸ καπηλεῖον τοῦ Σπασμένου Σταυροῦ.

Τὸ Καπηλεῖον τοῦ Σπασμένου Σταυροῦ ἐδικαιολογεῖ τὸν τίτλον τοῦτον διὰ μιᾶς εἰκόνας ἐρυθρᾶς, κοσμοῦσης κάποιον αἵτωμα τῆς οικοδομῆς καὶ περιστάσης διπλοῦν ρωσικὸν σταυρόν, ἀπεσπασμένον ἀπὸ τὸ βάθρον του καὶ κατακεείμενον. Βεβαίως ἐπρόκειτο περὶ παραδοσεως σχετικῆς πρὸς βεβήλωσιν εἰκονοκλαστικὴν, ἡ ὁποία εἶχε χαθῆ εἰς τὴν νύκτα τοῦ χρόνου.

Κάποιος Κρόφφ, σλαυϊκῆς καταγωγῆς, χῆρος, σαράντα ἕως σαράντε ἐτῶν, διε-

τήρει τὸ καπηλεῖον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πρὸ αὐτοῦ κατεῖχεν ὁ πατήρ του, εἰς τὴν ἐρημικὴν ἐκείνην γωνίαν

«Ἐβρέθη ἔμπροσθεν τῶν ἀλόγων του...» (Σελ. 66, στ. γ')

της μεγάλης μεταξύ Ρίγας και Περνάου οδού. Είς άκτίνα δύο ή και τριών βερσιών, δέν υπήρχε γύρω καμμία άλλη οίκια ή καλύθη. Πλήρης έρημία.

Πελάτας, τακτικούς ή έκτάκτους, ο Κρόφφ δέν είχε παρά τους σπανίους ταξειδιώτας, τους υποχρεωμένους να κάμνουν τόν σταθμόν εκείνον, καμμία δωδεκαριά χωρικούς έκ τών εργαζομένων είς τας περίξ φυτείας, και μερικούς ξυλοκόπους και άνθρακεις, εργαζομένους είς τά δάση της περιοχής εκείνης.

Ο κάπηλος έκέρδιζεν άρκετά;... Τό βέβαιον είνε ότι ουδέποτε παρεπονείτο διά πτωχείαν' άλλως τε δέν ήτο και έκ τών άνθρώπων εκείνων, οι όποιοι όμιλούν εκδύλους διά τας υποθέσεις των. Τό καπηλείον ειργάζετο τριάκοντα τώρα έτη, υπό τόν πατέρα κατ' άρχάς—ό όποιος, λαθρέμπορος και λαθροθήρας, είχε κάμη την δουλίτσα του,—κατόπιν υπό τόν υιόν. Έκ τούτου οι περιέργοι τουό τόπου συνεπείρναν ότι τό χρήμα δέν έλειπεν από τόν Σπασιμένον Σταυρόν. 'Αλλ' άδιάφορον!

Φύσει άκοινωνήτος, ο Κρόφφ έζη περιωρισμένος, σπανίως έγκαταλείπων τό πανδοχείον του, σπανιώτατα έμφανιζόμενος είς τό Περνάου, εργαζόμενος είς τόν κήπον του όταν δέν είχε να υπηρέτηση πελάτας, μόνος, μη έχων ούτε τέκνα ούτε υπηρέτας. 'Ητο εύρωστος άνθρωπος, με κοκκινωπόν πρόσωπον, με πυκνήν γενειάδα και κόμη, με βλέμμα άφοδόν. Ποτέ δέν ήρώτα κανένα, άπήνητα δε συντόμως είς τας έρωτήσεις.

Η οίκια, όπισθεν της οποίας εξετείνετο ο κήπος, άπετελείτο μόνον από τό ισόγειον, με θύραν εισόδου μονόφυλλον. Εισήρχετο τις κατ' άρχάς είς την αίθουσαν, φωτισμένην διά παραθύρου είς τόν βάθος. Δεξιά και άριστερά δύο δωμάτια με παράθυρα επί της οδού. Τό δωμάτιον του Κρόφφ ήτο παράστημα του πανδοχείου προς τών λαχανόκηπον.

Αι θύραι και τά παράθυρα της οικίας αυτής ήσαν στερεά, έφωδιασμένα με ισχυρούς μοχλούς από μέσα. Ο κάπηλος τά έκλειε μόλις έβράδυαζε, διότι ο τόπος δέν ήτο πολύ ασφαλής. 'Αλλά τό κάπηλείον έμενε συνήθως ανοικτόν μέχρι της δεκάτης. Την στιγμήν εκείνην έφιλοξενώσε πέντε-έξ πελάτας, τους όποιους ή βότκα και τό σνάψ έκάμναν ευθύμως.

Ο κήπος, έχων έκτασιν ήμισείας περίπου στρέμματος, περιεβάλλετο άπλάως διά φράκτους και συνώρευε με τό δάσος τών δρυϊών, τό όποϊον εξετεινέτο πέραν του δρόμου. Παρήγε κυρίως δασκρία και λαχανικά. Τά όπωροφόρα του δένδρα ήσαν μέτρια κερσαεία, μηλείαι δίδουσαι μήλα καλής ποιότητας, και μερικοί θάμνοι από την εύώδη και λαμ-

πρόχραιομιν εκείνην φράουλαν, ή όποία ευδοκίμει είς την Διονύαν.

Τήν έσπέραν εκείνην, περίξ τών τραπεζών του καπηλείου, έπιναν τρεις ή τέσσαρες γεωργοί και άλλοι τόσοι ξυλοκόποι. Τό σνάψ, προς δύο καπίκια τό ποτηράκι, τους ειλκυεν έκεί καθήμερινώς πριν επανέλθουν είς τας καλύδας των, αι όποϊαι άπέχον έκείθεν τρία ή τέσσαρα βέρστια. Κανείς έκ αυτών δέν έπρόκειτο να διανυκτερεύσει είς τόν Σπασιμένον Σταυρόν. 'Αλλως τε σπανιώτατα εστάθμευαν έκεί ταξειδιώται διά να κοιμηθούν. Οι άμαξήλαται όμως και οι οδηγοί τών ταχυδρομικών άμαξών έπεσκέπτοντο ευχαρίστως τό καπηλείον, ως μικρόν και τελευταϊόν σταθμόν πρό τοί Περνάου.

Έν τώ μέσω τών συνήθων εκείνων θηρώνων, καθήμενοι την έσπέραν εκείνην παράμερα, δύο άνδρες συνωμίλου χαμηλοφώνως, παρατηρούντες τους πίνοντας. 'Ησαν ο ένωμοτάρχης Έκ και είς έκ τών χωροφυλάκων του. Μετά την καταδιώξιν εκείνην κατά μήκος του Περνάου, εξηκολούθουν τας έρεύνας των είς την περιοχήν, όπου είχαν έμφανισθή μερικοί κακούργοι.

Ο Έκ δέν επανήρχετο ευχαριστημένος από την τελευταϊάν του έκδρομήν. Τουό δραπέτου εκείνου, τόν όποϊον ήλπιζε να ζωγήσει και να οδηγήσει ενώπιον του ταγματάρχου Βέρντερ, δέν άνευραν ούτε καν τό πτώμα είς τους πάγους του Περνάου. Και πλήρης άπογοητεύσεως, ο ένωμοτάρχης έλεγεν είς τόν ύποτακτικόν του:

— Δέν υπάρχει άμφιβολία ότι ο παλάνθρωπος εκείνος επνήγηκε. — Βεβαιότατα! άπεκρίθη ο χωροφύλαξ.

— Βεβαιότατα... δηλαδή δέν είνε και τόσφ βέβαιον, αφού λείπουν ακόμη αι ύλικαι αποδείξεις... 'Αλλά και να ψηρεώσαμε τόν άνθρωπο πεθαμένο, δέν θα μπορούσαμε βέβαια, σε τέτοια κατάστασι, να τόν ξαναστεϊλούμε στη Σιδηρία!.. 'Αχ, έπρεπε να τόν πιάσουμε ζωντανό. Αυτή ή δουλειά δέν τιμά καθόλου την 'Αστυνομία!

— 'Αλλη φορά θα είμεθα πιό τυχεροί, κύριε Έκ, άπεκρίθη ο χωροφύλαξ. Ο ένωμοτάρχης εκίνησε την κεφαλήν περιλόπως.

Τήν όραν εκείνην ή θύελλα έμείνετο. Η θύρα του καπηλείου έτραντάζετο ως να ήθελε ναποσπασθή από τά σιδηρά της. 'Ηκούοντο να κρακίζουν τά δένδρα τουό δάσους, τών όποιών οι θραυόμενοι κλάδοι έσφενδαίνοντο μέχρι της στέγης του καπηλείου, με κίνδυνον να την κρημνίσουν. — Να έτοιμη δουλειά για τους ξυλοκόπους! είπεν είς τών γεωργών. Δέν έχουν παρά να μαζέψουν τό φόρτωμά τους από χάμω.

— Περιήρμος καιρός δια τους κακούργους και τους λαθρέμπορους! προέθεσαν ο χωροφύλαξ.

— Περιήρμος, μάλιστα, άπεκρίθη ο Έκ, αλλά δέν είνε λόγος αυτός για να τας άρίσωμε στην ήσυχία τους. Είνε βέβαιον ότι κάποια συμμορία επανρουσιάσθη. 'Εγινε μία κλοπή είς τό Ταρβάρτι και μία άπόπειρα φόνου είς τό Καρκούσι. 'Ετελείωσε, δέν είνε πια άσφαλής ο δρόμος μεταξύ Ρίγας και Περνάου. Τά έγκλήματα πολλαπλασιάζονται και οι έγκληματρία διαφεύγουν. 'Αλλά και άν συλληφθούν, τί κίνδυνούσουν; Να τούς στεϊλωμε να βγάξουν άλάτι στη Σιδηρία!.. Αυτό δέν τό φοβούνται καθόλου. 'Αλλη φορά που έδούλευε ή κρεμάλα, μάλιστα, οι κακούργοι τό έσυλλογίζοντο. 'Αλλά τώρα οι κρεμάλας έσπασαν σαν τό σταυρό της ταβέρνας του κύρ-Κρόφφ.

— Θα τές ξαναστεϊλώσω, έθεβλίωσεν ο χωροφύλαξ.

— Και είνε μεγάλη άνάγκη! άπεκρίθη ο ένωμοτάρχης, έτοιμαζόμενος ναναχωρήσει. 'Εμπρός, δρόμο τώρα. Πρέπει να συναντήσω τόν ένωμοτάρχην της πέμπτης ένωμοτίας, είς τό Περνάου, και είνε άργά.

'Αλλά πριν αναχωρήσει, εκτύπησε τό τραπέζι. Ο Κρόφφ προσήλθεν άμέσως.

— Τι σου χρωστάμε, Κρόφφ; ήρώτησεν εξάγων έκ του θυλακίου του όλίγα ψιλά.

— Τα ξέρετε, κύριε νοματάρχη, άπεκρίθη ο κάπηλος. Μία τιμή έχω για όλο τόν κόσμο.

— Και για κείνους ακόμη που έρχονται στην ταβερνα σου και ξέρουν πως δέν θα τους γυρέψης ούτε τα χαρτιά των ούτε τόνους των;

— Έγώ δέν είμαι αστυνομικός! άπήνησαν αποτόμως ο Κρόφφ.

— Και όμως όλοι οι κάπηλοι έπρεπε να είνε, για την ασφάλεια της χώρας! άπεκρίθη ο Έκ. Πρόσεξε, Κρόφφ, να μη σου κλείσουν καμμία μέρα τό μαγαζί, αν δέν τό κλείσης εσύ για τους λαθρέμπορους και τους κακούργους!..

— Δίδω πιστό σε όσους με πληρώνουν, και ούτε από που έρχονται ούτε που πηγαίνουν με νοιάζει.

— Για να σου πώ, Κρόφφ, αν αγαπήξ ταυτιά σου, μη κάνης τόν κουφό όταν σου μιλώ έγώ... Τάκουσε; Λοιπόν, κάληνύκτα και καλές ανταμώσεις!..»

Ο Έκ έσηκώθη, επλήρωσε και διηθύνη προς την θύραν, ακολουθούμενος υπό του χωροφύλακος. Οι άλλοι θημώνες τόν έμιμήθησαν, διότι ή κακοκαιρία δέν τους έφείδιεν ώστε να παρατείνουν την διαμονήν των είς τόν Σπασιμένον Σταυρόν.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΤΑ ΧΡΗΜΑΤΑ

Αγαπητοί μου,

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ένδς Λυκείου,
— όχι έδω, αλλά είς τό Παρίσι,
— εισηγάγε
μίαν πρωτάκουστον καινοτομίαν: Οι τιμωρούμενοι μαθητὰι

του εμπορούν ναπαλλάσσωνται της τιμωρίας, πληρώνοντες χρηματικόν τιμωρόν, τό όποϊον διατίθεται ύπερ τών πτωχών. Με άλλους λόγους, ένας μαθητής τουο παρισινού έκείνου Λυκείου, ο όποιος κατεδικάσθη είς νηστείαν, είς φυλάκισιν, είς άποβολήν ή είς αντιγραφην είκοσι σελίδων λατινικού κειμένου, αποφεύγει την έκτισιν της ποινής, καταβάλλων, — αν έχη και αν θέλη, — δύο, τρία ή πέντε φράγκα, αναλόγως. Και ή ποινή του μεταβάλλεται ούτω είς άπλουν πρόστιμον ή είς καταναγκαστικήν έλεημοσύνην...

Τι θα έλέγατε αν ή καινοτομία αυτή εισήγαγε και είς τα ιδικά σας Σχολεία; Θα σας ήρεσεν αν ήμπορούσατε ναποφεύγετε και σείς τας άνιαρās τιμωρίας πληρώνοντες χρήματα; Και θα έπροτιμούσατε να στερηθήτε τό χαριζόμενόν της εβδομάδος σας, δια να μη αντιγράψετε πι: χ: δέκα σελίδας από την Έκκλησιαστικήν σας 'Ιστορίαν;

Δέν ήξεύρω τι άπαντάρτε, άλλ' είς τό Παρίσι πολλοί γονείς διεμαρτυρήσαν. Με αυτόν τόν τρόπον, είπαν, τά παιδιά μας μαθάνουν από πολυ ένωρίς ότι τό πόν είς τόν κόσμο είναι τό χρήμα, ότι όλα τά πράγματα πωλούνται και αγοράζονται... 'Επειτα καταργείται και ή ισότης μεταξύ τών μαθητών. Διότι είς ένα Λυκειον ύπάρχουν μαθητὰι πλούσιοι αλλά ύπάρχουν και πτωχοί. Διά της καινοτομίας εκείνης οι πλούσιοι γίνονται προνομιούχοι. Πληρώνουν και δέν τιμωρούνται. Και τιμωρούνται μόνον οι πτωχοί, όσοι δέν έχουν να πληρώσουν.

Αυτά έκ πρώτης όψεως δέν φαίνονται λογικάτα; Και όμως, ένας από τους ευφυστέρους και σοφότερους παρισινούς χρονογράφους, ο πολός 'Αρδουέν της «Πρωίας» — ο όποιος παίρνει 75,000 φράγκα τόν χρόνον, δια να γράψη είκοσι γραμμάς την ήμέραν είς την εφημερίδα του! — κηρύσσεται ύπερ της καινοτομίας. Διότι, λέγει, είναι παιδαγωγικωτάτη, ακριβώς επειδή από πολυ ένωρίς διδάσκει είς τους μαθητάς την αξίαν τουο χρήματος και τους συνειθίζει είς

την ιδίαν ότι καθε' άγαθόν είς τόν κόσμο αποκτάται με τά χρήματα. — ά κήμη και ή άπαλλαγή από τας άνιαρās τιμωρίας.

Να σας είπώ την αλήθειαν, είμαι έντελώς σύμφωνος με την γνώμη του 'Αρδουέν, την όποϊαν είχα πρό πολλού. Νομίζω δηλαδή, ότι ή εκπαίδευσις είς τά Σχολεία και έν γένει ή ανατροφή τουο σας δίδουν, έχγι τούτο τό κακόν, ότι σας κινθάνει να περιφρονήτε τά χρήματα. Δέν φαντάζεσθε πόνον βλαβερόν είνε αυτό τό μάθημα δια τόν κατόπιν κοινωνικόν βίον! 'Ανθρωπος, άνατραφείς παιδιάν με την ιδίαν ότι ο πλούτος δέν είνε ευτυχία και ότι τό τελευταϊόν που πρέπει να επιδιώξη είναι τό χρήμα, γίνεται πολυ δυστυχής.

Όχι, τό χρήμα δέν είναι αξίον της περιφρονήσεως, την όποϊαν δείχνουν προς αυτό μερικοί φιλόσοφοι, και μαζί των οι διδάσκαλοι και πολλοί από τους γονείς. Τα παιδιά πρέπει να γνωρίζουν άπειραντίας, ότι ο πλούτος είναι ευτυχία και ότι τό πρώτον πράγμα τό όποϊον όφείλουν να επιδιώξουν είς την ζωήν είναι ή άπόκτησις χρήματος. 'Εκεί κατ' άρχάς πρέπει να τεινουν όλοι των αι προσπάθειαι. Τα χρήματα, και μόνον τά χρήματα, χαρίζουν τό μέγιστον, τό ύψιστον αγαθόν: την 'Ανεξαρτησίαν. Και άνθρωπος, ο όποιος δέν είναι ύλικώς ανεξάρτητος, τίποτε γενναϊόν δέν εμπορεί να κάμη είς την ζωήν του, και ίσως καμμίαν ευτυχίαν δέν εμπορεί να αισθανθή. Η πτωχεία, ή αθλιότης, ή μέριμνα περί της αύριον, ή αβεβαιότης περί τουο μέλλοντος, αυτά θα τόν καταθλίβουν διαρκώς και θα τόν δηλητηριάζουν κάθε του άπόλαυσιν.

Βεβίω, είνε άνοησία ναφιέρωσι κανείς όλην του την ζωήν είς τό χρήμα και να θέλη, φιλάργυρος, ναποκτήσει πολλά, πάρα πολλά, εκατομμύρια. 'Αλλ' άνοησία μεγαλητέρα, καθυπό τρέλλω, είναι να μη εργασθή όταν πρέπει και να μη καταβάλη κάθε προσπάθειαν, δια ναποκτήσει εγκαίρως τόσα χρήματα, όσα αρκούν δια να τώ εξασφαλίσουν την ύλικήν ανεξαρτησίαν επί ζωής. 'Όσοι κληρονομασών περιουσίας από τους γονείς των, βεβαίως δέν έχουν άλλην φροντίδα παρά να τας διατηρήσουν, και υπό τόν όρον αυτόν είναι έλεύθεροι να κάμουν, ότι άλλο θέλουν. 'Αλλά τά παιδιά τών πτωχών, που δέν θα κληρονομήσουν τίποτε, πρέπει να φροντίσουν να κάμουν περιουσίαν, και έπειτα, αφού εξασφαλίσθων, να επιδοθών ως ανεξάρτητοι άνθρωποι είς ό,τι άλλο θέλουν, και να εργασθούν δια ναποκτήσουν, αν τους άρέστ, δόξαν και ύστεροφημίαν.

Πιστεύσατέ με, τίποτε δέν εμπορεί ο άνθρωπος να κάμη χωρίς χρήματα. Πτωχός, παλαιόν μέχρι γήρατος δια

τόν επιούσιον, πιεζόμενος από την ανάγκην, και μεγαλοφυής άνόμη άν είχε, ούτε το δέκατον της εσωτερικής του δυναμείως ειμπορεί νάναπτύξει. Ήάν δέ ο πτωχός αυτός είχε κοινός άνθρωπος, — άλλοίμονον! ούτε καλός δέν ειμπορεί νά φανή, διότι και ή καλωσύνη ακόμη χρειάζεται χρήματα. Κυτάξατε γύρω σας. Ποίους δ κόσμος ονομάζει καλούς γονεάς, καλούς υιούς, καλούς αδελφούς; "Οσους έχουν χρήματα και ειμπορούν με αυτά νά τρέφουν, νά ένδύουν, νά υποστηρίξουν και νά φιλοδώρουν τους συγγενείς των. Οι πτωχοί είνε... πτωχοί. Ειμπορεί νά έχουν καλήν καρδίαν, αλλά...εις τί χρησιμεύει;

Η περιφρόνησις προς το χρήμα, ως προς κάτι ταπεινόν και χυδαίον και άνάξιον, την όποιαν ένπνέει ή εκπαίδευσις και ή ανατροφή μας, έκαμε πολλούς ανθρώπους, οι όποιοι θά ήμπορούσαν νάποκτήσουν περιουσίαν κατά την νεότητά των, — τότε ήνε καιρός, — νά παραμε-

λήσουν το ύψιστον τουτο καθήκον και προς τον έαυτόν των και προς τους ιδιόκούς των και προς την κοινωνίαν. Κατόπιν μετεμελήθησαν, άλλ' ήτο άργά. Σάς ευχομαι νά μήν αισθανθήτε ποτέ τοιαύτην τύφιν και μεταμέλειαν, και σάς συμβουλεύω νά μή περιφρονήσετε ποτέ το χρήμα. "Οσοι έχετε πολυ πλουσίους γονεάς, είσθε βεβαίως άνεξάρτητοι από τώρα και ειμπορείτε νά σκεφθήτε και δι' άλλα πράγματα, ύψηλά, ευγενή και ώραία. Άλλ' όσοι είσθε πτωχοί, όφείλετε νάγωνισθήτε πρώτα διά νάποκτήσετε περιουσίαν, δηλαδή άνεξαρτησίαν, και κατόπιν, αφού το κατορθώσετε, έχετε καιρόν νά σκεφθήτε και σεΐς διά τά ύψηλά, τά ευγενή και τά ώραία... Ο Άρδουέν, εις το άρθρον του, ύπενομιλίει την λατινικήν παροιμίαν: Primum vivere, deinde philosophare. "Ε, όσοι πηγαίνετε εις το Γυμνάσιον, ειμπορείτε νά την εξηγήσετε.

Σάς άσπάζομαι

ΦΙΛΙΩΝ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΛΙΛΙΚΑΣ

Η.

Σήμερα ή κυρία Λιλίκα περιμένει επισκεψι. Θά έλθη ή κυρία Φιφή. Η κυρία Φιφή ήνε πολυ καλό κοριτσάκι, επιτήδειο και έξυπνο, και φημίζεται διά τον λαμπρόν τρόπον που άνατρέφει την παλυμελή της οικογένειαν. Έχει έξη παιδιά, τρία κορίτσια και τρία αγόρια, όλα καθαρά πάντοτε και καλοντυμένα, μολονότι ή μητερούλα των τά περιποιείται μόνη της, χωρίς νά την βοηθή κανείς.

Η γνώμη μιάς μητερούλας σαν την κυρία Φιφή έχει βέβαια μεγάλην σημασίαν, και γι' αυτό ή κυρία Λιλίκα έχαση πολυ, πάρα πολυ, όταν άκουσε την φίλην της νά της κάμνη τόσοσ ειπαίνους για τά ώραία φορέματα και τους καλούς τρόπους της κόρης της Αδυσύλας.

—Σέ βεβαιώ, φιλάτη μου, της είπεν ή Φιφή, ότι την κόρη σου την έχεις σαν βασιλοπούλα!

Υστερ' από τους ειπαίνους που άκουσε από το μπαμπά της και τή μαμά της, κανένas άλλος δέν ήμπορούσε νά την ευχαριστήση περισσότερο. Αλήθεια, όταν οι έπαινοί ήνε έλικρινείς και δίκαιοι, ήνε ή καλλίτερα ήθική άνταμοιβή, και γι' αυτό ή Λιλίκα έχει κάθε δικαίωμα νά υπερηφανεύεται για όσους ειπαίνους άκουσε.

Είνε λοιπόν κατευχαριστημένη. (Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΝΩΡΩΠΟΣ

(ΡΩΣΣΙΚΟΝ ΗΥΟΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΥΠΟ Β. ΚΙΕΜΕΡΟΒΙΤΣ-ΒΑΝΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'. (Συνέχεια)

Οι σκύλοι μās έπλησίασαν. Ένας από αυτούς, πελώριος, μαλλιαρός, μου έκανε χαρές, κουνών την ουρά του, και όμως αν άπαντούσε τον μαύρον, θά τον εξέσχισε. Κατόπιν παρουσιάσθησαν και οι άνθρωποι, κάτι γίγαντες έως εκεί-πάνω.

—Κυνηγάτε ένα μαύρον; ήρώτησεν ή Μπιούττη.

—Ναί. Μήπως πέρασε από εδώ;

—Όχι. Γιατί τον κυνηγάτε;

—Πρό δύο ετών, ένας μαύρος εκότώσε ένα λευκόν. Αποφασίσαμε νά πιάνουμε κάθε μαύρο, που θά έτολμούσε νά πλησίαση το χωριό μας... Αύτός ήνε ο αδελφός του φονηά. Ήλθε διά νάποδείξη ότι ο αδελφός του εκότώσε τον λευκόν άμυρόμενος!

—Γιατί τότε νά τον πιάσετε; ήρώτησα.

—Διότι αυτό ήνε αποφασισμένον από πριν.

Τί φρίκη!

Έκάθισαν κοντά μας και όμωςισαν. Ήταν καλοί άνθρωποι, φαιδροί, ευγενικοί. Ένας από αυτούς, ο ίδιος που ήθελε νά πιάση τον μαύρον με τά χέρια του, παρετήρησε ότι είχα μίαν πληγήν εις τον ώμον και μου έδωσε μίαν άλοιφή, νά βάλω νά μου περάση. Εϋσπλαγγχοί προς τους λευκούς, σκληρότατοι προς τους μαύρους...

—Κατωρθώσατε τελοσπάντων νά σώσετε τον αράπη; ήρώτησεν ο Σάσας, άνυπόμονος.

—Ναί. Οι διδχταί του έφυγαν σέ λίγο. Τότε ή Μπιούττη έφώναζε του μαύρου νά κατέβη. Έπεσε στα πόδια μας, χύνων δάκρυα ευγνωμοσύνης. Τον πήραμε μαζί μας ως τον σιδηρόδρομο. Μ' όλ' αυτά ή Μπιούττη επέμεινεν ότι ήταν ένοχος. Απλούστατα γιατί ήταν μαύρος! Αύτό όμως δέν την έμπόδισε νά του μπαλώση την μπλούζα του και νά του δώση λίγα χρήματα για τó ταξείδι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ο πρώτος σταθμός

Τά άλογα έπροχωρούσαν με κόπον. Παντού γύρω άμμοι. Ούτε ένα σόννερον εις τον ουρανόν, ούτε ένας θάμνος εις την γην. Μεγάλα αρπακτικά όρνεα διεσχίζαν τον άέρα, κινούντα άργά τās βαρείας των πτερυγας. Έπιτέλους ή άμαξα έσταμάτησεν έμπρός εις ένα σπιτάκι μοναχικόν και οι ταξειδιώται άπεδιδόσθησαν.

(*) Ήδε είκόνα φύλλου 9ου, σελ. 69.

ΤΑ ΛΑΘΗ ΤΗΣ ΣΤΑΜΑΤΑΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Ε'. (Συνέχεια)

ΔΟΜΙΣΟΛ, καθ' έαυτόν: — Τρελλάθηκε τώρα κ' ή δουλαί... Μωρέ τί σπίτι ήνε τοϋτο;... ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ. — Έ! τί έπαθες, Σταμάτα; ΣΤΑΜΑΤΑ, δείχνει κατά το παράθυρον. — Νά εκεί-πέρα, 'ς το λαχανόκηπο. Είν' ένας άνθρωπος που μās κλέβει τά πεπόνια και κάθεται ήσυχα και τά τρώει. ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ:—Τά πεπόνια μου; Καλε τί λες εκεί; Αλήθεια; ΑΛΗΘΕΙΑ:— ΣΤΑΜΑΤΑ:—Μά νά, κυτάξατε και σεΐς...

ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑ: «Μανιάδης όμαξ' έξω» ΚΗΣ, σηκώνεται (Σελ. 77, στ. 6'). και πλησιάζει το παράθυρον:—Αλήθεια! μπά διάβολε! αλήθεια!... Το τουφέκι μου γρήγορα, Σταμάτα, το τουφέκι μου!... Θά του δείξω εγώ αυτοϋ του κυρίου πως τρώγουν τά ξένα πεπόνια... (Η Σταμάτα τρέχει και του φέρνει το τουφέκι του, ο κύριος Αγκαθάκης τó άσπάζει και μανιάδης όμαξ' έξω.) ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ, φωνάζουσα και προσπαθούσα νά τον κρατήση από την ρεδιγκόταν:—Μή, μή! Στασου! Αχιλλέα μου, που πās; Φοβάμαι!

ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗ. —Μή φοβάσαι τίποτε! Απισέ με! (Αποσιπάται και φεύγει.) ΔΟΜΙΣΟΛ, κατ' ιδίαν. —Σίγουρα αυτός ο τρελλός θά κάμη κανένα φονικό. ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ, συνάπτιουσα τās χείρας με άπελπισίαν. — Ω Θεέ μου! Τί κακός μās ήρε πάλι σήμερα! ΣΤΑΜΑΤΑ, παρακολούθησα τά γινόμενα από το παράθυρον. — Νά, νά, ο κύριος έγράφωσε τον κλέφτη. Ο κνρ Θωμάς ο περιβολάρης και ή κόρη του τρέχουν νά τον βοηθήσουν. Πώ, πώ, ξύλο που τρώει ο κακομοίρης! χαστουκιές, γραδιές, σκουποξυλιές,

κλώτσιές, άπ' όλα!... Καλά νά πάθη ο κλέφταρος!... Νά, νά, τώρα τον φέρνουν κατά 'δω.

ΣΚΗΝΗ Σ'.

Οι αϋτοί, ΔΙΑΝΑΡΑΣ, ΚΥΡ ΘΩΜΑΣ, ΜΑΡΙΝΑ. ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ, εισέρχεται θριαμβευτικώς, πάλλον το τουφέκι του. — Έμπρός, εμπρός! κοπιάστε μέσα! Θά τον ανακρινούμε τον άθλιο! ΚΥΡ ΘΩΜΑΣ, σπρώχνων έμπρός του τον Διανάραν με ένα δίκρανον εις τó χέρι:—Κουνήσου λοιπόν, λωποδύτη!

ΜΑΡΙΝΑ, κτυπώσα και αυτή τον Διανάραν με μίαν οκούπαν:—Μά δέ θά πάρης τά πόδια σου παληάνθρωπε, κλεφτοκεπονά!... ΣΤΑΜΑΤΑ, με κραννήν εκπλήξεως:—Ά! Κυρία, ήνε ο άνθρωπος που ήλθε για τó πιάνο. Καλά τον εκάταλακα εγώ από τά μουτρά του, πās ήνε παληάνθρωπος!... ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ. — Δέν χρειάζεσαι πιά εδώ, Σταμάτα. Καλλίτερα νά πās στην κουζίνα νά φέρης τον άστακó.

(Η Σταμάτα εξέρχεται βραδέως, εκδηλούσα διά νευμάτων και μορφασμών την βαρυτάτην της περιφρόνησιν προς τον Διανάραν.) ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ, προς τον Διανάραν, τον όποιον εξακολουθούν νά κρατούν

«Κουνήσου λοιπόν, λωποδύτη!...» (Σελ. 77, στ. γ')

ο Θωμάς και ή Μαρίνα. —Λοιπόν, κύριε, επιτρέψατέ μου νά σας συγχαρώ διά τον ώραϊον τρόπον με τον όποιον συμπεριφέρεσθε εις τους ξένους κήπους. ΔΙΑΝΑΡΑΣ. —Κ' εγώ, κύριε Αγκαθάκη, σās συγχαίρω διά τον ώραϊον τρόπον, με τον όποιον δείξασθε τους προσκεκλημένους σας. ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ. — Πώς; τί; τί λέει; ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ. —Του λόγου σου προσκεκλημένος μας; ΔΙΑΝΑΡΑΣ. —Έτσι φαίνεται. Ήλθε εδώ κατά πρόσκλησιν ευγενεστάτην του

φίλου μου Ιωάννου Αγκυράκη, ο οποίος μου υπεσχέθη υποδοχήν έκτακτον. Πραγματικώς, η υποδοχή δεν ητο συνηθισμένη... Φθάνω και με καθίζουν άμεσως στο πιάνο. Έσπερ' από μισή ώρα, αφού βαρέθηκα πιά να παίζω πέλτσες και βάλς, κατεβίνω να κόμω ένα γέρο στον κήπο, ως που να έλθω ή ώρα να με φωνάξουν δια τὸ γεῦμα. Περιμένω, περιμένω, τίποτε! 'Επιτέλους μ' έπιασε τὸ στομαχι μου, όπως με πιάνει πάντα όδες φορές τρώγω άργά... Έσπερε κάτι να φάω, για να μου περάσῃ, ο πόνος. Βλέπω τα πεπόνια σας, κάτι πεπόνια έξοχα... Τι άπλούστερον και φυσικώτερον παρα να κόψω ένα και να τὸ δοκιμάσω!...

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ: — 'Ω Θεέ μου! ώστε λοιπόν είσθε ο κύριος...
ΔΙΝΑΡΑΣ: — Κωνσταντίνος Διναρᾶς, δουλός σας και διδάκτωρ τῆς Ιατρικῆς.
ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ: — Καλέ τί λέτε; 'Αδύνατο! (δειχνών τὸν Δομισόλ.) 'Τσοὸ ο κύριος Διναρᾶς!
ΔΟΜΙΣΟΛ, (κατ' ἰδίαν). — Διάβολε! Μ' εΐπαιραν για γιαντρά και γι' αὐτὸ μ' ελεγειν 'Εξοχώτατο και μου μιλούσαν για εγγχειρσεις... (Δυνατά, πρὸς τὸν κ. Αγκυράκη.) Τώρα βλέπω, κυρίε, ότι κάποιο λάθος έγινε και ότι δεν είσθε τόσο τρελλός, όσο σᾶς ενόμισα. 'Επιτρίφατέ μου λοιπόν να συστηθῶ μένος μου. Ονομάζομαι 'Οκτάβιος Δομισόλ, χορδιστῆς κλειδοκυμάλων και συνθέτης ύψηλῆς μουσικῆς, τὸν ὅποιον εἰμπορεΐ κανεις να ονομάσει έξοχον και έξοχώτατον εις τῆν τέχνην του, χωρίς να νομισῇ — ο ὑποφαινόμενος — ότι οφείλει να διαμαρτυρηθῇ.

ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ: Πρὸς τὸν Αναρῶν: — 'Ω τί επέθαμα, Κύριε Διναρᾶ, αγαπητέ μας φίλε, συγγνώμην! συγγνώμην!..

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ: — Σᾶς παρακαλοῦμε πολὺ να μᾶς συχωρέσετε, κύριε Διναρᾶ, για τὸ Θεό!.. Εἴμεθα καταλυπημένοι!.. Θωμά, Μαρίνα, αφήστε γρήγορα τὸν κύριο γιαντρά! (Ὁ Θωμάς και ἡ Μαρίνα εξέχονται κατάπληκτοι.) Καλέ, πάω να χάσω τὸ νοῦ μου. Πῶς έγινε λοιπόν αὐτὴ ἡ οἰκτρὴ παραξήγησις; 'Τινος εἶνε τὸ λάθος;
ΔΟΜΙΣΟΛ. — 'Τινος;
ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ: — Διάβολε! Τῆς Σταμάτας!

ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ: — 'Αμὴ τίνος ελλου; Βέβαια, καλέ, τῆς Σταμάτας θα εἶνε! "Εκαμε ποτέ της αὐτὴ τίποτε σωστό; 'Τι άνόγητ, Θεέ μου, τί άνόγητ! (Πρὸς τὸν Αναρῶν.) Σᾶς παρακαλώ, Κύριέ μου, να τὰ ξεχάσετε όλα και να καθήσετε εδῶ. (δειχνει τὴν θέσιν τοῦ Δομισόλ.)
ΔΟΜΙΣΟΛ, δειλῶς: — 'Αμὴ ἐγώ;
ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ, ἀποτόμως: — Σείξ;

Σείξ θα πάτε να καθήσετε 'στὲ σκαμνάκι τοῦ πιάνου, ἐντὶ τοῦ κυρίου. Εἶνε ἡ μένη θέσις εις τὴν ὁποίαν έβρεπε παντα να σᾶς καθίζουν!

ΔΙΝΑΡΑΣ: — Δείχομαι να τὰ ξεχάσω όλα, κυρία μου, ἀλλ' ὑπὸ τὴν ἔρσην να μὴ διώξετε κανένα. 'Επιτρίφατε λοιπόν εις τὸν κ. Δομισόλ, να μείνῃ μαζί μας. 'Αλλως τε εἴμεθα σχεδὸν συνάδελφοι. 'Ὁ χορδιστῆς εἶνε ο Ιατρὸς τῶν πιάνων.

ΔΟΜΙΣΟΛ: — 'Ὅπως ο Ιατρὸς εἶνε ὁ χορδιστῆς τῆς ὑλιχῆς.
ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ: — Τότε λοιπόν εις τὸ τραπέζι!
(Καθίνται ὁ Ἀσκανός) (Σελ. 78) και ὁ τέσσαρες. 'Επιστρέφει ἡ Σταμάτα με τὸν Ἀσκανόν.)
ΣΤΑΜΑΤΑ: — 'Ὁ ἀσ-κανός! (Κατ' ἰδίαν μ' ἐπιφώνημα ἐκπλήξεως.) — Μπα! Τραπεζοκαθίζουν τώρα και τὸν κλερτοπενοῦ!;
ΚΥΡΙΑ ΑΓΚΑΘΑΚΗ: — Εἴχεσ δὲν εἴχεσ ἔκαμεσ πάλι τὰ δικά σου. Σταμάτα. Και αὐτὴ τῇ φορᾷ χειρότερα ἀπὸ ὅλεσ τὲς άλλες φορές. Σὲ εἰδοποιῶ ἔμωσ ότι ἡ ὑπολοη μου εζητηλήθη. Εἰσεῖρις τί θα πῆ;

ΣΤΑΜΑΤΑ: — Εἶρω..
ΚΥΡΙΟΣ ΑΓΚΑΘΑΚΗΣ: — Να ξεραθῆς! 'Ὅρισ' ἐκεῖ, ποὺ λίγο ελειψε ναφίνομε τὴν κησιν ἀπὸ εἰῶ (δειχνει τὸν Αναρῶν) νησιό!
ΣΤΑΜΑΤΑ, κλαιουσα: — Χί, χί, χί... Συχωράτέ με και δὲν τὸ ξανακάνω!.. Τώρα τὸ έμαθα πιά, τὸ ξέρω: "Άλλη φορᾷ, ὅποιον βλέπω να κλέβη πεπόνια 'στὸν κήπο, θα τὸν προσκαλώ 'στὸ τραπέζι.

ΑΥΛΑΙΑ
ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ
Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ L. Solalet

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Η προθεσμία τῆς εγγραφῆς και τῆς ἀνανεώσεως με δικαίωμα συμμετοχῆς εις τὴν τέτηνη και τελευταία Κλήρωση τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως, ἡ ὁποία εληξε τὴν 31 'Ιανουαρίου.

ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΤΑΙ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ 15^{ης} ΜΑΡΤΙΟΥ

'Η εξαγωγικὴ ἀδην παρατασις δίδεται χάριν τοῦ εἰδικοῦ Ἑσπαθώματος, ὄστε να λάβουν μέρος εις τὸ Λαχεῖον και οἱ δι' αὐτοῦ μέλλοντες να εγγραφῶσι νέαι ἐνήσιοι συνδρομηταί μέχρι τῆς 15 Μαρτίου, να ἔχουν δὲ οἱ Ἑσπαθῶνόντες ἀκόμη ἔν μέσον αὐτὸς ἐνηκολυτέραν εγγραφῆν συνδρομητών.

ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ
'Επειδή, μετὰ τὸ ἄρθρον τοῦ κ. Χατζιδάκη, τὸ Ἑσπαθῶμα, με τὸν εἰδικὸν σκοπὸν τῆς τελεσιουργίας τοῦ περιοδικοῦ, ἤρχισ να γίνεται ζωηρότατον, και ἐπειδή πολλοί και ἀπὸ τοὺς νέους συνδρομητᾶς ἐξεδήλωσαν τὴν ἐπιθυμίαν να Ἑσπαθῶσιν, χάριν αὐτῶν ἀναζημουσῶν εδῶ τοὺς ὄρους τοῦ τρέχοντος 'Η Διαγωνισμοῦ Ἑσπαθώματος πρὸς εγγραφῆν συνδρομητών ἡ ἀγοραστῶν διὰ τὸ 1908, ὁ ὁποῖος ἐπροκηρύχθη τὸν π. 'Οκτώβριον.

ΟΡΟΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
Α.—'Ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ἑσπαθώματος εἶνε ἐτήσιος. Θα λήξη δηλαδὴ τὴν 30 Νοεμβρίου 1908 και θα περιλάβῃ ὅλους ὅσοι μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης θα ἔχουν πωλήσῃ φυλλάδια τοῦ 30ου ἔτους, ἡ εγγραφῆν νέους συνδρομητᾶς ἐτησίους, ἐξαμηνίους ἡ τριμήνουσ.
Β.—'Οἱ εγγράφοιτες συνδρομητᾶς ἐτησίους, ἐξαμηνίους ἡ τριμήνουσ θα λογαριαζονται ὡσ διαβῆσαντες τόσα φυλλάδια, ὅσα θα σταλοῦν ἐν ὄψη πρὸς τοὺς δι' αὐτῶν εγγραφέντας συνδρομητᾶς μέχρι τῆς λήξεως τῆς συνδρομῆς των. (δηλαδὴ: οἱ εγγράφοι ἀνήσιοι συνδρομητῆν, ἡτοιθέταισ εἰς ἐπίπλησ 52 φύλλα, οἱ εγγράφοι ἐξαμηνίον 26 φύλλα, τριμήνον 13 φύλλα, δύο συνδρομητᾶς ἐτησίους 104 φύλλα, κτλ.) 'Επὶ τῇ βεβαί τητὰ βραβεία ἡἀπονεμηθῶν ὡσ εἴξῃ:

- Βραβεῖον πρώτης τάξεως**
Τὸ βραβεῖον τοῦτο ἡἀπονεμηθῆ πρὸς πάντας ὅσοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908 θα ἔχουν διαθέσῃ (εἴτε με ἀγοραστᾶς, εἴτε με συνδρομητᾶς, εἴτε και με τὰ δύο), 530 φύλλα και ἄνω, δηλαδὴ φύλλα ἀναλογουμένα πρὸς ἐτησίους συνδρομᾶς περισσοτέρας τῶν δεκα. 'Ὅλων τούτων θα δημοσευθῆ εις τὴν «Ἄσπλαιν» ἡ εἰκόνη, ὁ δὲ διαβῆσαι τὰ περισσοτέρα φύλλα θάνακρηοχθῆ Κορυφαῖοσ και ἡ εἰκόνη του θα δημοσευθῆ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ συμπλέγματος τῶν ἄλλων εις μεγαλύτερον σχῆμα.
(Ἐν εις τὸν Διαγωνισμὸν τούτον λάθουν μέρος και Μικροὶ Σύλλογοι ἡ ὀμάδες συνδρομητών ἀπὸ κοινοῦ ἀνεργουμένοι πρὸς εγγραφῆν συνδρομητών ἡ πώλησιν φυλλῶν, τότε θάνακρηοχθῆ και Κορυφαῖοσ τῶν «Ὁμάδων».)
Εἰς τὸν τυχόντας πρώτης τάξεως Βραβεῖον, πλην τῆς δημοσευσεως τῶν εἰκόνων των, θα σταλοῦν ὡσ δῶρον βιβλία, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ γραφεῖου μου ἐκδοθεμένων κατ' ἔκλογῆν τοῦ βραβευθέντος (ἡτοι μόνον τόμοι Διαπλάσεως και Βιβλιοθήκης, ἡ συνδρομῆ Διαπλάσεως τοῦ ἐπίντος ἔτους, ἀλλὰ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς αὐτῶν.) 'Η αξία τῶν βιβλίων τούτων θα εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν φυλλῶν, τὰ ὅποια διαθέσαν ἕκαστος. Καὶ ὁ μὲν κορυφαῖοσ δὲ ὑπολογισθ 30 λεπτά δι' ἐκάστην δεκάδα φύλλων, οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως ταῦτης λεπτά 25. Παραδειγματῶς χάριν, ὁ διαβῆσαι 1500 φύλλα, ἄν εἶνε κορυφαῖοσ, θα παραγγελη βιβλία αξίας πρᾶγῶν 45 (150x30) ἄν δὲ εἶνε ἀπὸ τοὺς ἄλλους, πρᾶγῶν 37,50 (150x25).
- Βραβεῖον δευτέρας τάξεως**
'Η τάξις αὐτῇ θα περιλάβῃ ἐκείνοσ, οἱ ὁποῖοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908 θα ἔχουν διαθέσῃ (εἴτε με ἀγοραστᾶς, εἴτε με συνδρομητᾶς, εἴτε και με τὰ δύο) ἀπὸ 52 ὄσοσ 520 φύλλα, δηλαδὴ φύλλα ἀναλογουμένα πρὸς μίαν ἑωσ δεκα συνδρομᾶς.
'Εκ τούτων θα βραβευθῶν, και θα δημο-

σευθῆ ἡ εἰκόνη των, οἱ εἰκοσιέντες πρώτοσ, κατὰ σειράν, οἱ ἐποιοὶ θα ἔχουν διαθέσῃ τὰ περισσοτέρα. 'Εἴν δὲ συμπῆξ ὁ εἰκοστός πέμπτος να ἔχη διαθέσῃ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν φύλλων μ' ἕνα ἡ περισσοτέροσ ἐκ τῶν ἐπομένων, τότε θα δημοσευθῆ ἡ εἰκόνη και ὄλων τούτων δημοιότητα και ἄν εἶνε.
Καὶ πρὸς τοὺτους θα σταλοῦν βιβλία κατ' ἔκλογῆν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ γραφεῖου μου ἐκδοθεμένων, με μόνην τὴν διαφοράν, ότι ο μὲν πρώτοσ τῆς τάξεως ὁ ὑπολογισθ 25 λεπτά δι' ἐκάστην δεκάδα φύλλων, οἱ δὲ ἄλλοι λεπτά 20.

- Ἑταίνοσ**
'Εταίνοσ ὅ' ἀπονεμηθῆ πρὸς πάντας τοὺς λοιποὺσ, και θα τοῖσ σταλοῦν ὡσ δῶρον βιβλία κατ' ἔκλογῆν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ γραφεῖου μου ἐκδοθεμένων, αξίας 15 λεπτῶν δι' ἐκάστην δεκάδα φύλλων.
ὉΔΗΓΙΑΙ ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΕΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ
1.—'Επιτῶ τῶν ἐτησίων συνδρομητών, θδναται κάτὰ τὴν εγγραφῆν και ἐξαμηνίους (ἐντὶ ὄρ. 4,50 διὰ τὸ 'Εσωτερικόν, και ὄρ. χ. 5,50 διὰ τὸ 'Εξωτερικόν), καθώς και συνδρομητᾶς τριμήνοσ (ἐντὶ ὄρ. 2,50 διὰ τὸ 'Εσωτερικόν και ὄρ. 3 διὰ τὸ 'Εξωτερικόν). Πᾶσα παραγγελια πρέπει να συνοδεύεται ἀπαραιτήτωσ ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου, ἀλλωσ δὲν ἔκτελεσται.
2.—'Επ' ὅσον εγγραφῆ τις συνδρομητᾶς, πρέπει να στέλλῃ ἐκάστοτε τὰς διευθύνσεις των και τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των ἄνω ἀναβολῆς, χωρίσ δηλαδὴ να πεσιμένη να εγγραφῆ και ἄλλωσ διὰ να τοὺσ σταλῇ ὄλους μαζί.
3.—'Εγγραφῆ νέου συνδρομητοῦ διὰ να λογαριασθῆ ὡσ Ἑσπαθῶμα, πρέπει ο εγγράφοι αὐτῶν να ἔχη ἦδη πληρωθῇ τὴν συνδρομῆν του διὰ τὸ ἱδιον ἔτοσ, δὲν εἶνε ὀμως ἀνάγκη να ἔχη και ψευδῶνομον.
4.—'Αἱ εγγραφαὶ τῶν ἀπόρων λογαριαζονται εις τὸ Ἑσπαθῶμα' ἐπισης θεωρεται ὡσ Ἑσπαθῶμα τοῦ εμβάξοντοσ το ἀντίτιμον συνδρομητοῦ και ἡ ἐντὸς τοῦ ἱδίου ἔτους ἀνανεώσις τριμήνου ἡ ἐξαμηνίου συνδρομῆς νέου συνδρομητοῦ, εγγραφέντοσ εἴτε δι' αὐτοῦ, εἴτε και ὑπὸ ἄλλου. ('Η ἀπ' εδῆσαισ ὀμως ἀνανεώσις τῶν τριμήνων και ἐξαμηνίων δὲν λογαριαζεται εις τὸ Ἑσπαθῶμα.)
5.—'Εἰς τὴν Γ' Κλήρωσιν τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως θα λάθουν μέρος και οἱ νέοι ἐτήσιοι συνδρομηταί, οἱ εγγραφόμενοι διὰ τοῦ Ἑσπαθώματος μέχρι τῆς 15 Μαρτίου.
ὉΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ
1.—'Πράκτωρ τῆς «Διαπλάσεως» θδναται να γίνῃ πᾶς συνδρομητῆς, ἀναλαμβάνων πᾶλησιν φυλλάδιων, ἡτοι ἐρίστικων ἀγοραστᾶς.
2.—'Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται 20 λεπτά ἡ ὄρ. χρ. 0,20. Τὰ δὲ διπλᾶ φύλλα 40 λεπτά ἡ ὄρ. χρ. 0,40.
3.—'Τὰ φύλλα στέλλονται πρὸς τοὺσ πράκτορας, οἱ ὁποῖοι φροντίζουν να εἰσπράττουν τὸ ἀντίτιμον και να μὸῦ τὸ στέλλουν. Φύλλον ἀπ' εδῆσαισ πρὸς ἀγοραστῆν δὲν στέλλεται.
4.—'Ὁ ἀγοραστῆς οὐδὲν δικαίωμα χείρει. Διὰ τὸ ἀποκτήσῃ δικαίωμα συνδρομητοῦ, να λαμβᾶνῃ δηλ. μέρος εις τὴν Ἄλληλογραφίαν και εις τοὺσ διαγωνισμοὺσ, να τῷ στέλλεται τὸ φύλλον ἀπ' εδῆσαισ εις τὸνομά του μ' εντυπον ταυνίαν, και πρέπει να προπληρωσῇ μίαν τριμήνον τουλάχιστον συνδρομῆν, ἄλλ' ἄν θέλῃ και λάβῃ και ψευδῶνομον ἐσχθον μὲχρι τέλοσ Νοσμβρίου 1908, τότε πρέπει να προκαταβάλῃ και 1 πρᾶγῶν—ὡσ ἐκαστοσῆθῃ διὰ πάντας τοὺσ συνδρομητᾶς ἀναεαῖρέτωσ.

5.—'Χάριν ευκολίας στέλλω πρὸς τοὺσ Πράκτορας δι' αιτωσίασ φύλλα μόνον ἐνόσ μηνός. 'Ἄλλ' ἐἴν εις τὸ τέλος τοῦ μηνός θὲν μὸῦ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον τῶν φυλλῶν, τὰ ὅποια ἐξήγησαν διὰ τοὺσ ἀγοραστᾶς των, πᾶσῃ τὴν περιετρημὴ ἀποστολῆν, ἄνω προειδοποιησῆ, και ὄστε τοὺσ συμπληρωθέντα εις τὸν Διαγωνισμὸν ἄν δὲν ἐξοφλήσουν τὸ χρέοσ των,— με τὸ δικαίωμα να δημοσεύωσῃ και τὰ ὄνοματὰ των.
Κανὼν γενικός:—'Ἀπαγορεύεται πᾶσα μεταβίβασις και μεταγραφῆ Ἑσπαθώματος. Αἰτήσοισ συνδρομητών ἡ Συλλόγων πρὸς μεταγραφῆσ Ἑσπαθώματος γενομένου δι' ἄλλου οουδῆσοι και εγγραφέντοσ ἦδη εις τὸ βιβλίον μας ἀπ' ὄνοματί του, οὐδῶλωσ λαμβάνονται δι' ὄψε.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ
(ὁ μικρός Παῦλοσ ἤθελε προχθῆσ διὰ πρῶτην φορᾶν εις τὰς Ἀθήνας, και ἔμω εἶδε τὸν ὄμοιον, κατᾶλεucken ἀπὸ τὰς γυνόσ, ἀνεκράξῃ:
—'Να! αὐτὸ τὸ βουῖσ θα εἶνε ἡ Πεντέλη, ποὺ βγᾶξει τὰ φημισμένα λευκά μάρμαρα.
'Εστᾶλη ὑπὸ τοῦ δημοδοκίου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΙΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ
'Η Κυρία Παράδεισῃ μου εἰπετε ὄρ. 10 διὰ τὸ Ταμίον τῶν Ἀπόρων, και με τὸ ποσὸν τοῦτο ἀνευθεσῃ τὴν συνδρομῆν διὰ τὸ 1908 τοῦ ἐν Χίω ἀπόρου μαθητοῦ τοῦ Γυμνασίου τοῦ περίου συστηθέντοσ ὑπ' αἰοῦ. 35.—'Εῶγε εις τὴν εὐγενῆ μου φίλην Κυρίαν Παράδεισῃν.

ΜΙΑ ΟΡΑΙΑ ΠΡΟΤΑΣΙΣ
Τὰ εἴξῃ μὸῦ γράφει ἡ Κάριον: «Λαμβάνω τὴν τόλμην να σᾶς ἐρωτήσω δι' ο κανονισμοῦσ ἐπιτρίπει τὴν ὑπαρξῆν ἀγωνοθῆτοσ, ὁ δηλ. ἐκτὸς τῆς Διευθύνσεως ἔχει κανεις ἄλλοσ τὸ δικαίωμα να θέσῃ Διαγωνισμὸν π. χ. φιλολογικόν, καλλιτεχνικόν, κτλ. ὑπὸ τῆν ἐγκριτικὴν και ἐξέλεγκτικὴν τῆς Διαπλάσεως, ἀλλὰ ὑπευθύνωσ διὰ τὰ βραβεία να εἶνε αὐτοῦσ ο ἀγνωσῆτες. 'Επιθυμῶ πρώτον να με ἀπαντήσετε' εἰπετα δι' λαμβάνω τὸ θάρροσ να σᾶσ τὸ συστήσω, ὡσ ἰδίαν ἡτις μοὶ εἰπήξῃ και τὴν ὁποῖαν καθυποδέλλω εις τὴν πέραν και τὴν εἰδικότητά σας»

Πραγματικῶσ εἶνε ὄμοια ἰδέα, τὴν ὁποῖαν συνιστῶ κ' ἐγὼ εις τοὺσ φιλομουςοὺσ και πλουτίουσ ὀμογενέσ. Ὁ ἐπίγεινοσ μεγάλη ὄφελαισ προέβασ, ὁποῖος θα ἦθελε να γίνῃ ἀθλοθέτης διαγωνισμῶν φιλολογικῶν και καλλιτεχνικῶν, διεξαγομένων ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως, πρὸς τὸν σκοπὸν τῶν ὀποῖων τὸν περιτικόν τοῦτο ἐπιδιδῃται. Π. χ. δι' προσέφερε 1000 δραχμᾶσ διὰ να γράφῃ ὑπὸ Ἑλληνόσ συγγραφέωσ και να εἰκονογραφηθῇ ὑπὸ Ἑλληνόσ ζωγράφου ἐν ἑλληνικόν μνηστοκηματαῖσ διὰ παιδία 500 δραχμᾶσ διὰ μίαν συλλογῆν παιδικῶν ποιημάτων, κτλ. κτλ. Τιοιούτωσ ἀθλοθέταισ εὐγνωμόνωσ θα εδῆξέτω ἡ Διαπλάσις και θα ἐπροκηρύσσει τοὺσ σχετικὸσ Διαγωνισμοὺσ. Ὁἱ φίλοι τῆς εἰμποροῦσ να διαδόσουν τὴν ὄμοιαν αὐτῇν ἰδέαν, και πρώτα-πρώτα να τὴν ἀνακοινώσουν εις τοὺσ γονεῖσ των.
Ναύαρχοσ τῶν Ἀσκανῶν, πολὺ με συνεκίτησεν ἡ ἐπιστολή σου καθώς και τὸ συλλυ-

πητήριον ποιῆμα, τὸ ὁποῖον σοὺ διεδίδασσ τῆλεγραφικῶσ ο ἐξάδελφοσ σου. Μὴν ἀπελπίζεσθῃ, ὁ Θεόσ εἶνε ὁ πατήρ ὄλων τῶν ὄμοίων. Εἰς τὰς Ἀθήνας ο κ. Ε. ἐδημοσευτε και βιογραφίαν, ὄπο τὸν τίτλον «Ὁ Ζηκούνοσ ποιητήσ».

Αὐτὸ ἀκριβῶσ εἶνε, 'Ἐλπιδοφόροσ. 'Ὅταν με αγαπᾶ κανεις, ἀκούει και τὰς συμβουλᾶσ μου και ὄταν με ἀκούη, εἶνε καλῶσ και ἐπιμελέσ... Σὲ συγχαίρω δι' ὄσα μὸῦ γράφεισ και εἰχομαι να ἐμπίνωσ εις τὴν ὄμοιαν σου ἰπόφατιν.
Τὰ εἴξῃ μὸῦ γράφει ἡ νέα μου φίλη Ἐλένη Σαυρίδοσ: «Ἐἴν ἐρίστικα λέξεισ διὰ τὸ σοὺ ἐκφράσοσ τὴν ἐγχαριστικὴν τὴν ὁποῖαν εἰσθᾶνωμαι ὄταν ἀναγίνωσκω τὰσ σελίδασ τῆς Διαπλάσεωσ, καθώς και τὴν ἀθμοιαν ὑπὸ τῆς ὁποῖας κατχομαι μέχρισ οὗ λάβοσ τὸ νέον φύλλον. Δὲν ἐφραταῖζομην μέχρισ τοῦδε ὄτι μ' ἐν περιодиῶν ἡδύνατὸ τῆσ να διελθῃ τόσον εὐαρίτωσ τὰσ διαθέσιμωσ ὄρωσ τούσ.
Μουσικήσ Ἀπολλων, ναμυροῦθων ὁ ἀποτελῆματοσ τοῦ Διαγωνισμοῦ ἦτο ὄδοκῶλον ἄποῦ εἶμαι δημοσευθῆ και ἀπονεμηθῆ τὰ βραβεία. 'Ἄλλωσ τε τὸ εἶπα και ἄλλωσ. 'Εγὼ δὲν γωορίζω τί ἡλικίαν ἔχει καθένας, και πιστεύω ἐκείνην ποὺ σημειουσαι.—'Προτίπεισ τοιαῦτα λαμβάνω τόσασ καθημερινῶσ, ὄστε δὲν εἰσερομῶσαι να προσημοσεύωσ.
'Ναι, Μελαγχροῦσ' Ἐλληνοσπουλο, ἐπέραςε ἡ καιρίσ ποὺ σοὺ εἰπαιεν ἡ ἀδελφῆ σου τὸ χειρὶ διὰ να εἶνε τὰ γράμματὰ σου πρὸς τὴν Διπλίτην καλογορημένα και χωρίσ μουνητοῦσ. Τώρα πρὸ πολλῶν τῶ γράφεισ μόνη σου, καθαρά, εὐπορᾶ, ἔξυπνα, τρυφερά, ἀπὸ τὰ καλλιτέρα ποὺ λαμβάνω... Φαντάζομαι ὀμως τί ὄμοιασ ἀναμνήσεισ σοὺ εἰσεγείρει ἡ συλλογῆ αὐτῇ τῶν χρυσοδαμένωσ, τόμων μου, τοὺσ ὁποῖωσ ἔσφαλλέαισ και συναντίξῃ τὸ πρώτοσ σου ψευδῶνομον και τὰς πρώτασ μου πρὸς τὸ ἀπαντήσῃ...
'Ἡθελα ναπατήσῃω εδῶ και εις ἄλλασ ὄμοιασ ἐπιστολάσ, ἀλλὰ δυστυχῶσ δὲν μοῦ τὸ ἐπιτρίπει ὁ τόποσ. Ἀναφέρω ἄπλωσ τοὺσ ἐπιστολογράφωσ: Ἀθανάτωσ Ἑλλάσ, Εὐχῆ τῆς Μάννασ, Μικρὸ Διαβόλομ, Ἄγροδοσφέτωσ, Ἄγροδοσίησ Πηνειόσ, Γλυκοῦ Ἀμμουδιᾶ, Ἐλιοῦτα, Ζητω ἡ Ἐλλάσ.
Εὐχαριστῶ πολὺ τοὺσ ἐν Ἄλμοσφ φίλουσ μου οἱ ὁποῖοι ἰδουσαν Σόλλογον πρὸς εγγραφῆν ἀπόρων και διαδόσων τοῦ περιοδικοῦ μας, και εἰχομαι εις τὸ νέον ὄρωμα προκοπήν και μακροδιότητα.
ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
[Ὁδὲν ψευδῶνομον ἐγκρινεται ἡ ἀνανεώσις ἄν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματοσ (ὄρ. 1). Τὰ ἐγκρινόμενα ἡ ἀνανεώσιμα ἡσούουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1908. 'Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνηκόν εις ἡλόγια, και δεσ ἀπὸ κ. εις κορίττωι.]
Νέα ψευδῶνομα: Μαυγαρία τῆς Ἄγροσκόλαισ, κ. [Ἐ. Κ.] Γιά τὴν Σημαῖα, κ. (Μ. Μ.) Μοδοσ; τῆ; Πιτρίδοσ, κ. (Σ. Π.) Ἀνεμόνη, κ. (Ε. Σ.) Μίησ Ζέξασ, κ. (Χ. Ε.) Κάσων τῆσ Αἰ ὄπινω, κ. [Ω. Ω.] Αἰ-γλή ἐν Ζωροφ, κ. (* *) Λαυὴ Πρωτοθᾶ, κ. (Π. Π.) Ψυδοφαιριστῆσ, κ. (+++) Ἄγχαία Ἑλλάσ, κ. Ἀεὶάκη τῆσ Ἐλευθεροῦσ, κ. (Δ. Μ.) Εἰρωσὴ τῆσ Εἰμαγινησ, κ. (Μ. Π.) Κάλῃ τοῦ Ἀνθούσ τῆσ Ἀνατολῆσ, κ. (Π. Κ. Κ.) Μελαγγολικόσ Ναύτησ, κ. Ἀθμοσημένη, κ. (Κ. Γ.) Νόρη, κ. (Α. Γ.) Δάφνησ Κλαυθίωσ, κ. (Α. Γ.) Σοφῆσ, κ. (ἄπρὸς Ριζοσπᾶστᾶσ) αἱ πγγελια ὀμως δὲν ἐσεκρίθησαν)
'Ἀνανεώσισ ψευδῶνομων: Κυριατῶσοσ Κωνοδέντωσ, κ. Βασιλειόσ ο Βουλασοκτόνοσ, κ. Προμηθεῖσ, κ. Ἐρωθᾶσ ὄμολοσο, κ. Ἀγῆ τῶν Ἐλλήδων, κ. Κυρία Παράδεισῃ, κ. Ροδοπέριόσ Μικροῦσ, κ. Μῶνωσ, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προστίθουν μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον λοχίον διά τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διά τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲν ἄνευματά, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηγορημένα, δὲν δημοσιεύονται].

Μικρὰ μυστικά ἐπιθυμοῦν γ' ἀνταλλάξουν: ὁ Δοῦξ τῆς Ἀχαΐας μὲ τὸ Σαυθὸ Ἑλληνοπούλο καὶ Σαυθὴν Μουσιμὲ — ὁ Μουσιμῆς Ἀπόλλων μὲ τὸν Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν, Μελαγχροῖν Ἀφροδίτην καὶ Ἀφροδίμω — τὸ Ἑλληνικὸν Κλέος μὲ τὴν Λήθην καὶ Μαμαρωμένον Βασιληῶν — ὁ Αἰθιοβόμων Ἰρματηλάτης μὲ τὸ Ταπεινὸ Γασεμί καὶ Ἐνθουσιῶδὴ Ἑλληνα — ἡ Ἥχῶ τῆς Καρδίας μὲ τὸ Ὑπερ Πατριῶδες, Μαμαρωμένον Βασιληῶν καὶ Ριγολέττον — ἡ Ἑλληνικὴ Δόξα μὲ τὸ Πιστις Πατριῶδα, Καραμάξαν καὶ Δούμισσαν τῶν Σαλότων — ὁ Ἀμίλλας Βάρκας μὲ τὸν Ριγολέττον, Ἐνσαρκον Ἀγαμία καὶ Γαλαόλευκον Σημαίαν — ἡ Μονάκιβη Σανθούλα μὲ τὸν Μικρὸν Λάκωνα, Γαλαόλευκον Λάβρον καὶ Ἀστρον τῆς Τσιπόλεως — ὁ Ριγολέττος μὲ τὴν Σογγάταν Μπετόβην, Ὑπερ Πατρίς καὶ Ἀερόφιλον Ἡῶ — τὸ Μαγεμῆρο Ἀκρογιάλι μὲ τὴν Δούμισσαν τῶν Σαλότων, Ἐμπνευσμένην Καλλιτέχριδα καὶ Ἀστρον τῆς Αἰθῆς — ἡ Φοισιόλατρίς μὲ τὴν Λήθην, Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν καὶ Ὑγον τῆς Ἐλευθερίας — ὁ Κέρβερος μὲ τὴν Ὑπνοβάτιδα, Ἐμπνευσμένην Καλλιτέχριδα καὶ Μπασίμ — ἡ Εὐχὴ τῆς Μάνας μὲ τὴν Μελαγχροῖν Σεληρολάτιδα, Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν καὶ Ἄνθος τῆς Αἰγύπτου — ἡ Ἐμπνευσμένη Καλλιτέχρις μὲ τὴν Ποιμενίδα Μυρτώ καὶ Προσφιλή Ἀγάμωσον — τὸ Ἀφροδίμω μὲ τὸν Ὑγον τῆς Ἐλευθερίας, Μαμαρωμένον Βασιληῶν καὶ Μαγεμῆρο Ἀκρογιάλι — ἡ Ὁρχῶ Ἀκτίς μὲ τὴν Ἑλληνικὴν Δόξαν, Μυροβόλον Χαραυγὴν καὶ Ζήτω ἡ Ἑλλῶς — ἡ Ἰερά Ἀκτίς μὲ τὴν Ἀγκυραν τῆς Σουηρίας, Κυρίαν Σκαρφάλατσαν καὶ Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν — ἡ Μαμαρωμὴ Φοίσις μὲ τὴν Μιρόζαν, Ἐρμάνην καὶ Μελαγχροῖν Ἀφροδίτην.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Μόνοισον (εὐχαριστῶ πολλοὶ δὲ γράφεις, καὶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα) Ἀθήν τῶν Ἑλλήδων (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν. Ἐθνικὴν Ἀγαρήνησον (ἔστειλα) Μίσην Ζεζαν (ἡ ἐπιστολή σου μ' ἐνόησας) εἶμαι εὐτυχῆς ποῦ ἀπέκτισα τόσω θερμὸν φίλον) Γλυκὴλαον Ἀγδόνα (ναί) Ρεμβάζουσαν Καρδίαν, Μαμαρωμὴν Γαζίαν (εὐχαριστῶ πολύ) Μιρόσσων Φύσιν (σ' εὐχαριστῶ, καθὼς καὶ τὸν ἀδελφόν σου, διὰ τὸν ζῆλον μὲ τὸν ὅποιον ἐργάζεσθε πρὸς διάδοσιν τοῦ φύλλου) Ἄγγελον τῆς Νίτης (ἡ ἡλικία διωρῶθη) Φῶς τῆς Νυκτός (ἔστειλα θερμότητις εὐχαριστίας) Κυματόβρονον Νηοί (καλὰ δὲ αὐτὰ ἀλλὰ... καὶ ἡ Ἀλγεβρα καλὴ) Βασιλεῖον τὸν Βουλιγαροκτόνον (βραβεῖον ἔστειλα) Πρόμαχον τῆς Ἐλευθερίας, Πανῶ Σ. Η. (εὐχαριστῶς: νὰ μοῦ γράψης, ἀλλὰ πρέπει νὰ πάρης καὶ ψευδώνυμον, διότι μὲ τὸν ὄνομά σου δὲν εἰμπαρῶ νὰ σοῦ ἀπαντῶ εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν) Μαμαρωμὴ τῆς Ἀκροπόλεως (μὴν ἀρῆγῃς τόσον νὰ μοῦ ἐναγοράφῃς) Χακὸν Οὐρανόν (ἡ παραχώρησις ἀδύνατος ἢ ἀλλαγὴ δυνατὴ ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν ἀλλαγὴν δὲν δύναται νὰ ἐγκρητῆ τὸ ψευδώνυμον δι' ἄλλον, εἰμὴ μετὰ τὴν παρέλευσιν καὶ τοῦ ἐπομένου ἔτους) Ἰδανικόσητα (μὴν ἀμφιβάλλῃς ποῶς περὶ τῆς ἀγάπης μου) Διαβολάκι, Δεκαοκταεῖδα Ὀνειροπόλον (γ' αἶρω πολὺ διὰ τὴν ἀπρόσβιν) Χρυσόμαλλον Δέρας (ἐλήφθη) Βασιλάκι (ναί, εἰμπαρῶς νάπαντῆσῃς καὶ τώρα) Μελαγχροῖν Σεληρολάτιδα (ἔστειλα) Ἑλληνικὸν Κλέος (εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὸ ξεσπάθωμα)

Ἐνθουσιῶδὴ Θάλασσαν (σοῦ ἔστειλα τὸν Ὀδηγόν, ὁ ὅποιος σὲ πληροφῶρεῖ περὶ ὧν ἐν γένει) Γλυκίαν Ἑλλίδα (ποῦ ἐξεσπίθωσες καὶ τὴν εὐχαριστῶ πολύ) Ἀμαίαν Σ. (ὀρθὴ ἢ λύσις, ἀλλὰ πρέπει νὰ συμμορφωθῇς μὲ τὸν Ὀδηγόν) Ὑδροῖκον Κέμα (ποῦ νὰ τὸ καταλάβω!) Ἐνθουσιῶδὴ Ἑλληνα (ἔστειλα) Σιγανὴν Σανθούλαν (ὁ ἐριθιὸς σου εἶνε 686) Παλλάδα (ἔχει καλῶς) Ποδοσφαιριστὴν (εὐχαριστῶ πολύ δι' ὅσα γράφεις, συμφώνοι) Ροδοπέτριον Μικροῦλαν (ἔστειλα) Πιστις Πατρίς (εὐχαριστῶ πολύ διὰ τὸ ξεσπάθωμα ποῦ θὰ ἔχη καὶ συνέχισαν) Τέκνον τῆς Ἐγῆμον (τὴ ψευδώνυμον Κάμεν Σέλβα, τὸ ὅποιον μεταβιβάζεται ἢ Βασιλεία τῆς Ρουμανίας, τὸ ἔπλασε μόνη τῆς. Κάμεν θὰ πῆ τραγοῦδι' σέλβα θὰ πῆ δάσος) Δημόδοκον κτλ. κτλ.

Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30 Ἰανουαρίου, ἐκπατήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 12 Φεβρουαρίου ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 22 Φεβρουαρίου. ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 8 Μαρτίου.

[Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὅποιου δέον νὰ γράφωμαι τὰς λύσεις των εἰ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῇ Γραφεῖ μᾶς εἰς φανέλλου, ἀν ἑκάστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

83. Αεξίγυφος.

Τὸ πρῶτον πατριάρχης τῆς Γραφῆς. Καὶ χρονικὴ μόνος τὸ δευτεράν μου. Γυνὴ δὲ πάλιν ἐκ τῶν τῆς Γραφῆς. Τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Νυκτός

84. Αναγραμματισμός.

Γίνεται ἥρωος κλεινοῦ Ἀπόγονος γνωστός σου Ἀναγραμματισόμενον Μίλος τοῦ σώματός σου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μπουλντέκ

85. Μωσοῖκόν.

Ἀπὸ τῆ μεσιλιὰ, τὴν πεύκη, τὴν πορτοκαλιά, Ἀπὸ τῆ λεμονιά καὶ τέλος τῆς ροδακινιά, Ἀπ' ὅλες παίρων κάτι τι. Καὶ κάνω ἕναν καρπὸ γλυκὸ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐλευθεροῦ Ἑλλήνος

86. Δικτυωτόν.

- 1.—Ἐλάττωμα χαρακτῆρος.
2.—Συνέκεια παραπτώματος.
3.—Ρῆμα.
4.—Παῖσις ἐχθροπραξίῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνσαρκον Ἀγάματος

87. Κρυπτογραφικόν.

Table with 2 columns: numbers and words. 123456782 = Ρήτωρ. 276785 = Μέτρον βάρους. 36212 = Ἐν ἐρήμῳ. 4562232 = Ρωματος. 5316 = Δέδρον. 645732 = Ζῶον. 7641732 = Ρωματος. 856 = Θεῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φωτός τῆς Νυκτός

88-92. Μαρικὴ Λέξις.

Τῇ ἀνταλλαγῇ κριῶν γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μίαν λέξεως μονοσυλλάβου, δηλούσης μικρὸν ἔντομον, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλα τόσαι λέξεις. Σίμων, ἀβάνισος, ἴσθημα, βασιππος, χλαμῆς. Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συριανῆς Ναυτοπούλας

93. Ἀκροστιχίς μετὰ ποικιλῆς Ἀκροστιχίδος

Τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων τὰ μὲν ἀρχικὰ ἀποτελοῦν ἀρχαῖον μυθολογικόν, τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δευτερόν τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθέτης, ἀποτελοῦν πρόσωπον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης: 1, Ἀρχαῖος Θεός; 2, Τὸ κατακείμενον; 3, Κατοικία ζῶων; 4, Ὀκεανός; 6, Χώρα τῆς Ἀσίας περιφημοῦ; 7, Σύζυγος ἐγγονῆς τοῦ Ὀκεανοῦ; 8, Ἄγριον ζῶον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀναγνωστῆς τῆς Ἑλλάδος

94. Μεντήν.

νε-κ-αο-π-η-Κ κ-νευει-μρτκ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γλυφοκουτάλας

95. Γρέφος.

ΕΥ ΕΥ ΕΥ ΕΥ ΕΥ ΕΥ Τύχη μά.
χός ΕΥ +ΕΥ ΕΥ ΕΥ ΕΥ ΕΥ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Προσφιλοῦς Ἀναμνήσεως

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλῆ στοιχεῖα τῶν 8 στοιμῶν λατὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μᾶς λατὰ 5 μόνον μὲ παρὰ αἱ στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κρφαλατὰ τὰ τετράσιον. Ἐλάττωμα ὄρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ διπλοῦνται τῶν 15 πληθυντικῶν εἰς τὰ ἴσα ἢ ἴσων 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαία ἢ παρὰ ἢ ἀπὸ στοιχεῖα τῶν 8 στοιμῶν, ἐπιλογίζεται ὡς ἔξ λέξεως ἀπλά. — Αἱ μὴ συνοδευόμενα ὑπὸ τοῦ ἀπαιτήτου ἀγγελίου δὲν δημοσιεύονται].

Προτεινὸν ἔορτην τριανοῦνταετηρίδος

Διαπλάσεώς μας. Ἀφίνω ὑπὸ σύσκεψιν μέχρι νεωτέρας εἰδοποιήσεως, ὅποτε προταθήσεται ὑπέθεξις ἐπιτροπῆς διὰ τὰ περαιτέρω. Ἀντάλλῃ γυνώσκων κτλ. μέσον Διαπλάσεως κατὰ τρόπον Μικρῶν Μυστικῶν.

Κάμεν. (H, 120)

Τὴν ἔπαθες, Ἀργύρη μου, μὲ τὸ ψευδώνυμον σου, — ἀπ' τὴν ἀφηρημάδα σου μᾶς τόπως μοι χάσες σου. — Ἀγροδοῖτης Πηνειός, Περιπλανώμενος Ἀθηναῖος. (H, 121)

Ἀνταλλάσσω καλλιτεχνικὰ δελτάρια καὶ καλλονὰς πανταχόθεν. — Εὐχαριστῶ θερμῶς Ἰγυπτιῶν Βασιλόπανα, Χαίμωνάκιον Ἠιον, Γλυκίαν Ἑλλάδα, Ἰδανικότητα, Ἀστέρα Ἐσθῆς καὶ Ἀστέρα Χίου δι' ἐνεργείας των ὑπερ ἐπιτυχίας ψευδωνύμου μου. — Ἑλληνικὸν Φιλότιμο (πρῶην Κόκκινον Κρίνον) ἀρχηγὸς Αἰγυπτιακοῦ κόμματος, Γραμματεὺς Ὀραίας Χίου, Georges J. Anagnostou, Box 387, Alexandria (Egypte). (H, 122)

Τὴν ἀφηρημάδα, φίλε μου, νὰ ρίψῃς τὸ γράμμα στὸ γραματοκιβώτιόν... χωρὶς ἐπιγραφή! Ἡ μελάνη σοῦ σάθηκα, φαίνεται! — Ἄγγελος τῆς Νίτης. (H, 123)

Ἐφήμισα Μαμαρωμένον. Ὀνειροπόλον, Σκέπτο, Λευκοκόματον, Δικηγόρον Συνδρομητῶν, Ἐθνικὸν Ἰσώδες, Ἐλευθερία ἢ Θάνατος, Ἐνωσις ἢ Θάνατος, Ἄγγελον Ἑλλήδης καὶ Διπλωμάτην. Ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικά μετὰ τῶν δηλούντων ὀνοματεπωνυμῶν καὶ διεύθυνσιν. — Ἑλλιδιοφόρος Ἑλληνοπούλα. (H, 124)

ἘΡΓΑ Γρηγορίου Ξενοπούλου (Φαίδωνος): «Μαργαρίτα Στέφαν' μυθιστόρημα» αἰδηγημάτων Σειρά Α', Β' καὶ Γ' (τελευταία.) Ἐκαστον δρ. ἢ φρ. 3. Καὶ τὰ τέσσαρα βιβλία μαζί, δρ. ἢ φρ. 10. Ἀποστέλλονται ἐλευθέρω ταχυδρομικῶν τελῶν. Αἱ παραγγελίαι δεκταί εἰς τὴν Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως.